

TRUJ KUNT

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚHY

PIEROT NA KREV

PETR SAGITARIUS

**TRUJ
KUNT**

**TRUJ
KUNT**

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚHY

PIEROT NA KREV

PETR
SAGITARIUS

ARGO

Argo © 2021

Petr Sagitarius © 2021

Cover art © Zuzana Sagitariová a Šimon Marek, 2021

ISBN 978-80-257-3529-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-3625-8 (e-kniha)

Mé ženě Janě

PIEROT

*Pro svou lásku roním slzy,
upláču se asi brzy.
Kolombíno, milá moje,
pláču pro srdíčko tvoje.
Tvoji krásnou podobu,
vezmu s sebou do hrobu.*

(Jiří Čapoun: Strakatá komedie)

Kapitola 1

Sněhulák vypadal podivně. Spíš jako šílený Joker z *Batmana* než roztomilá buclatá postavička uplácaná dětmi ze sněhových koulí. Tento dojem vytvářela ústa z černých kamínků protažená do nezvykle dlouhého úsměvu a oči zvýrazněné obočím z dřívěk zvedajících se šikmo nahoru. Sněhulák se divil a usmíval zároveň.

Saran usoudil, že se jízlivě šklebí právě na něj. A že ho před domem, kde bydlel, někdo postavil schválně. Mohlo být tak dvacet pod nulou, sněhový muž mrazem zkameněl. Jestli se trochu neoteplí, bude Romanovi připomínat jeho neschopnost až do jara.

Chtěl mu ukopnout hlavu, ale pak si to rozmyslel. Ještě ho bolel nedávno podvrtnutý kotník. Před týdnem se vypravil do práce ve svých kovbojských botách, které přidávaly k jeho sto sedmdesáti minimálně pět centáků, ale nedošlo mu, že honáci v Arizoně nepočítali se zimním vzorkem.

V oktávce Stříbrná to byla pohoda, ale pak upadl na zledovatělém chodníku v Ostravě před divadlem Jiřího Myrona. Když se těžce zvedal, nadávaje na zdejší technické služby, všiml si plakátu, který zval kolemjdoucí na premiéru hry *Jak je důležité mítí Filipa*. V tu chvíli mu to připadalo jako lékařova rada, že má příště zapojit mozek. Na služebně, kam se horko těžko dobelhal, mu pak Karolina ledovala otok, zatímco mrožovitému kapitánovi Ožanovi se smíchy vlnil tlustý břich. Hned další den si Roman koupil pevné zimní trekové boty.

Nechal sněhuláka pitomě se usmívat a zapálil si kamelku. Cigarety mu v mrazu chutnaly mnohem víc než v letním horku.

Smrákalo se a teplota klesala. Stáhl si černou pletenou hučku přes uši a vyhrnul kožešinový límec těžké kožené bundy. Vypadal jako vysloužilý letec RAF. Nešel za teplem domů, byť to měl ke vchodu do baráku deset metrů, ale zůstal stát a díval se k lesoparku. Zlobil se na sebe.

Loni počátkem listopadu byla v křoví blízko asfaltové silnice, kterými je zelená oáza uprostřed hutnického města protkána, nalezena mrtvá žena. Iveta Hoffmanová. Tělo našel duchodce venčící psa, mrtvá byla zhruba hodinu. Soudní lékař dále určil, že oběť nepřežila silný elektrický výboj z paralyzáru typu Power o napětí dvě stě tisíc voltů, který jí útočnick přiložil ke krku. Což se u zbraně vedené jako „nesmrtící“ může výjimečně stát. Záleží na okolnostech, především na délce trvání úderu a zdravotním stavu oběti.

Jednalo se s největší pravděpodobností o loupežné přepadení, neboť útočnick ukradl tašku Adidas a kabelku. Žena se vracela ze sportovního areálu Stars, kam chodila pravidelně cvičit aerobik. Podle manžela u sebe jeho žena nikdy velkou hotovost nenosila, byla zvyklá platit kartou, a sportovní taška obsahovala jen propocení úbor na cvičení.

Mnohem vyšší hodnotu měl zlatý řetízek s malým diamantem na krku oběti, ten však zůstal, kde byl. Zloděj si ho nevšímal, nebo ho někdo vyrušil a on uprchl. Na místě činu policisté našli fragmenty stop pánských bot velikosti čtyřicet pět. Policejní pes je zavedl k parkovišti u Páté základní školy, což znamenalo, že muž pravděpodobně odjel autem.

Forenzní technici našli na oděvu napadené ženy biologické mikrostopy, čímž se jim podařilo získat dva vzorky DNA. Jeden patřil oběti, druhý pravděpodobně pachateli, který s tělem manipuloval. Bohužel, stejný profil se v Národní databázi DNA nenalézal, takže jim byl vzorek zatím k ničemu.

Svědkové činu se nenašli ani nepřihlásili. Pouze jeden mladík, který běžel z parkoviště u školy k lesoparku, viděl v inkriminovanou dobu odjíždět auto tmavé barvy. I přes veškeré úsilí kriminalistů z obvodu i kraje zůstal případ nedořešený. Kriminalisté vyslechli

manžela, přátele a spolupracovníky oběti, kámošky z aerobiku, a nenašli jedinou stopu.

Po čtrnácti dnech došlo v Opavě k dvojnásobné vraždě manželského páru důchodců v jejich rodinném domku a případ Hoffmannová ztratil podle státního zástupce prioritu. Byl kvalifikován jako loupežné přepadení s následkem neúmyslného zabití. Sarana to štkvalo. Mimo jiné také proto, že oběť znal od vidění. Byli vrstevníci a Třinec byl malý. Sliboval si, že až bude mít více času, tak se k případu vrátí.

Malý blondák vzteky ukopl šklebícím se sněhulákovi hlavu. Zdravou nohou.

Kapitola 2

Ležel v posteli s rukama za hlavou a pozoroval strop. Sledoval prasklinu v omítce, která se klikatila jako zubatý blesk. Druhá půlka postele byla už nějaký čas prázdná.

„Já už dál nemůžu,“ řekla mu před pár týdny tichým, ale pevným hlasem Lenka. „Miluju tě, ale nejsem tvoje hračka.“

Roman, který byl jinak přeborníkem v ledovém zírání do očí vyslýchaných, uhnul před pohledem tmavooké mladé ženy. Slzy stékající po dívčíných tvářích představovaly mocnou zbraň, proti níž byl bezbranný. Raději by se postavil před hlaveň pistole.

„Nevím, co ti na to mám říct. Mrzí mě to.“

„Vážně?“ zeptala se s úsměvem cikánské věštkyně. „Neustále mě od sebe odháníš. Ty vlastně nikoho nepotřebuješ. Jsi skvělý v tom, co děláš. Kriminalista par excellence. Ale jinak jsi obyčejný sobec. Možná ti to pomáhá v práci, ale mně tím ubližuješ. Pro normální život jsi nepoužitelný. A já chci žít normálně, mít rodinu a děti.“

„Co mám udělat, abys zůstala?“ Byl to chabý pokus. Věděl, že má pravdu.

„Nic. Žij si dál po svém, ale já u toho nebudu. Odvezeš mě, prosím tě, domů?“ Lenka se nikdy nehádala, emocionální melodramata jí byla cizí.

Celou cestu do Bystřice a pak nahoru na Loučku mlčeli. Než vystoupila z auta, políbila ho na zarostlou tvář, pohladila po slámově žlutých vlasech a tiše pronesla:

„Dávej na sebe pozor, kovboji.“

Ležel a pozoroval blesk. Hrom nepřicházel.

Kapitola 3

Saran vstoupil do rozlehlé kanceláře operativců a hned zaregistroval, že není jediný, kdo má špatnou náladu. Za stoly sedělo několik zachmuřených kolegů. Jediný, kdo se usmíval, byl kapitán Libor Gomola, který nedávno oficiálně uzavřel registrované partnerství se svým dlouholetým přítelem a včera se vrátil ze „svatební“ cesty na Bali. Byl nechutně opálený. Mezi bílými kolegy vypadal jako imigrant z Blízkého východu.

Nejvíce se kabonil Saranův letitý kumpán a mentor Radim Ožana, který se dobrovolně ujal dokončení vyšetřování vražd dvou podnikatelů, jež s pravděpodobností hraničící s jistotou nechal zlikvidovat a jejich těla potopit na dno rybníka u Karviné mafián Skura.

Mohutný kapitán měl už dávno nárok na odchod do důchodu, nicméně se rozhodl zůstat a složitý případ dokončit. Major mu byl vděčný, neboť bitva s lihobaronem a jeho právníky byla tuhá a vleklá.

Karolina Mucha, hezká drobná blondýnka, měla kruhy pod očima, jako kdyby celou noc nespala, což bylo docela možné, neboť procházela nepříjemným rozchodem se svým polským manželem. Věděl o tom jen Roman. Postupně se mezi nimi vybudovala pevná kolegiální hranice intimity. Svěřovala se mu se svými problémy a on občas také něco „pustil“ ze svého soukromí. Dalo by se říct, že se z nich stali přátelé. I když v Saranově případě to znamenalo, že modrooká kapitánka s blondátými lokny stále zůstávala předmětem jeho erotických představ, jen si držel odstup. Nechtěl kazit jejich dobrou a efektivní spolupráci. Karolina byla chytrá, pracovitá a spolehlivá.

Poslední člen týmu, nerd Lukáš Pezda, jako vždy něco kutal v počítači. Saranovi bylo jasné, že s vervou hledače vltavínů vydoluje o podezřelých téměř cokoliv. O osobním životě tichého zrzavého třicátníka věděl pro změnu jenom nezbytné minimum.

Procházel kolem nich do své kanceláře a zastavil se jen u Karoliny.

„Jsi v pohodě?“

„Jasně, všechno je v nejlepším pořádku,“ řekla s úsměvem a odhrnula si neposlušnou loknu z čela jako Nataša Gollová coby Eva tropící hlouposti.

„Beru na vědomí,“ potvrdil příjem tajného kódu Roman. Věta „všechno je v pořádku“ znamenala, že se skutečně nic neděje a všechno je, jak má být. S přívlastkem „v nejlepším“ se jednalo o pravý opak ve významu, že všechno je špatně. Roman to převzal z Haškovy povídky *All right*. Nebyla to žádná Enigma, ale v rámci jejich vzájemné komunikace v kanceláři to stačilo.

Na psacím stole mu ležela žlutá složka na spisy s nápisem IVETA HOFFMANOVÁ. Shrnul z okrajů gumičky, rozložil před sebe jednotlivá hlášení, výpovědi i fotografie a zapálil si cigaretu.

Kapitola 4

Roman zatlačil na bezpečnostní zvonek se štítkem „Hotovi“, naklonil se k mřížce reproduktoru a čekal na Markův hlas.

„Prosím?“

„Kriminalpolizei, otevři! Sofort!“ zavelel Saran.

„Šajze,“ ozvalo se na opačném konci a současně zaznělo bzučení signalizující uvolnění zámku. Malý blondák vstoupil do jablunkovského paneláku a vyšlapal schody do druhého patra. Kotník ho pořád bolel.

Jeho o hlavu vyšší kamarád s orlím nosem a černou hřívou jej čekal ve dveřích. Usmíval se.

„Nespletl sis dům? Nepřijel jsi do Jabka dojednávat svatbu?“ rýpl si do něj Marek. Narážel na Saranovy loňské noční návštěvy matrikářky zdejšího městského úřadu.

„To už je pryč, vole. Kolikrát se v životě ženíš?“ zavrčel Roman a bez pozvání vešel dovnitř. Když procházel kolem pána domu, schválně do něj vrazil ramenem. V předsíni pověsil svou pětikilovou bundu na vachrlatý věšáček. Z kuchyně do chodby vešla Regina. Její velké těhotenské břicho v kombinaci s vysokou štíhlou postavou vypadalo jako záložní padák.

„Čau, Regi. Kolik těch Hotů tam vlastně máš?“

„Co tu ten srandista chce?“ Renesanční madona se podívala na svého muže. Zelené oči se jí smály.

„Přišel se najíst, to je jasné. Teď, když je chudáček tak opuštěný.“

„Vy jste ale blbci, oba,“ zasmál se Roman a pak zvažněl. „A co bude k večeři?“

Kapitola 5

„Ještě pár takových porcí, a doženu tě.“ Saran vzhlédl k Regi a hladil si břicho. „Ale jinak díky, bylo to super.“

„Co dům dal, ale určitě lepší než bagety z benzinky,“ nepřímou pochválila své narychlo připravené špagety s kousky parmské šunky, italskou pastou a parmezánem. Narážela však také na Romanovo příšerné stravování.

„Jak se ti daří s případem té ženské zabité taserem?“

Hota řal do živého. Roman obrátil oči v sloup. Přijel si do Jablunkova trochu odpočinout, jen tak plácát o blbostech a poptat se na zdraví budoucí maminy i jejich co nevidět narozené dcery, kterou se Hotovi rozhodli pojmenovat Františka. Chudák holka, řekl jim, když mu to oznámili.

Ne, nechtělo se mu tu kauzu zase probírat. Marek měl ovšem bystrý úsudek a v minulosti mu několikrát dobře poradil. Konec konců, poznali se před šesti lety, když společně řešili vraždu duchodkyně v Městské Lomné.

„Šlapu vodu, kámo, což mě neskutečně sere,“ přiznal major ostravských „násilníků“, jak se říkalo kriminalistům z oddělení odhalování násilné trestné činnosti. „Prošel jsem veškerá loupežná přepadení

v kraji za posledních pět let. Nikdy nebyl použitý paralyzér. Vyslychali jsme všechny osoby trestané za podobná napadení či krádeže. Mluvili jsme s rodinou. DNA získané z biologických mikrostop nemáme s kým ztotožnit. Svědci žádní. Pár lidí ji sice před útokem v lesoparku potkalo, ale nikdo nic podezřelého neviděl. Pachatel odjel autem, jenže u školy kamery nejsou. Máme jen svědectví muže, který parkovištěm před vstupem do lesoparku probíhal a zaregistroval odjíždějící auto tmavé barvy, ale typu ani značky vozu si nevšiml. Tvrdí jenom, že to nebylo SUV. Takže máme hovno.“

„A co vražda?“

„Elektrickým paralyzérem?“ Roman měl akutní potřebu zakouřit si. „Tím zdravému člověku způsobíš maximálně svalové křeče, pád, případně ztrátu orientace.“

„Hm, to máš pravdu,“ kývl hlavou Marek a na chvíli se zamyslel. „Ale co ten řetízek s diamantem, který jste ocenili tuším na deset litrů? Ten by přece zloděj ukradl, ne?“

„Pachatele zřejmě někdo vyrušil.“

„Tak co ti na tom nesedí?“

„Jak mohl vědět, že má u sebe něco cenného? Vracela se domů z aerobiku s propocenými hadry v kabele. Byla to hezká ženská. Podobná přepadení mají většinou sexuální motiv. Kromě toho ji napadl na poměrně osvětleném místě. Už jsem za ty roky u policie vyšetřoval dost loupežných přepadení. A tohle rozhodně nebylo běžné. Nesedí mi to.“

„Hele, vy dva, nechcete si o vraždách povídat raději u cigarety na balkoně? Já to slyšet nepotřebuju.“

Regina je vyhnala do noci.

Kapitola 6

Saran už se nacházel v půli cesty mezi Frýdkem-Místkem a Ostravou, když mu zavolal operační důstojník a vrátil jej do Třince. Musel však dojet až na katastr krajského města k exitu na Novou Bělou, aby se mohl otočit. Na třineckém sídlišti Sosna bylo nalezeno tělo mrtvé

ženy. Přestože měl uvnitř Stříbrné teploučko, přeběhl mu po zádech mráz, jako kdyby stál venku, kde bylo také dvacet, ale pod nulou.

Zavolal nadporučíkovi Tomášovi Siudovi, šéfovi třinecké kriminálky, který místo činu upřesnil. Saran měl své město v malíku, věděl přesně, kde se tělo oběti nachází. Sídliště Sosna odděluje od stejné zvané nemocnice rokle svažující se k řece Olze, již překlenuje železná lávka. Mrtvá žena ležela na dně úžlabiny pod ní.

Vjel mezi paneláky a zastavil u chodníčku vedoucího k můstku. Siuda a další kriminalisti z obvodu, včetně policistů z místního oddělení s vedoucím nadporučíkem Karlem Mazurem, už byli na místě, všude kolem červenobílé pásky, za nimi početné skupiny zvědavců.

Saran si uvědomil, že je sedm ráno a většina přihlížejících jsou lidé, kteří se vracejí z noční směny ve werku, případně do práce teprve míří. Všiml si i několika maminek s malými dětmi. Ty však pásky širokým obloukem obcházely a vedly své ratolesti do bezpečí blízké mateřské školky. Policisté už některé z přihlížejících v obláčcích vydechované páry zpovídali.

Vyšetřovateli vražd bylo jasné, že dotyčná se nezabila pádem z výšky, to by ho nevolali.

„Co se tu stalo, vysvětlí mi to někdo?“

„Dole leží uškrcená ženská,“ konstatoval Siuda a podupával u toho nohama, jako kdyby chtěl setřást mráz. „Všimly si jí dvě zdravotní sestry, které se vracely z noční ze špitálu domů. Zavolaly záchranku. Doktor z erzety, který k tělu slezl, okamžitě poznal, že jde o vraždu.“

„Podle čeho?“

„Mrtvá má kolem hrdla utaženou samovázací plastovou pásku.“

„Tu si mohla utáhnout i sama.“ Major nerad dělal ukvapené závěry. Viděl už nejrůznější způsoby sebevražd.

„Jo, a pojistila si to pádem z deseti metrů,“ uchechl se třinecký kriminalista.

„A navrch ještě umrznutím,“ doplnil ho Roman. Málem se začali smát. Okamžitě jim však došlo, že jsou bedlivě sledovaní ze všech stran.

„Vy už jste otrlejší než já, pánové,“ ozval se jim za zády soudní